

Înger

Un înger s-a trezit într-o amiază.
Era prea grea lumina și-l izbea.
Alături tremura prelung o vază
Îndrăgostită de o catifea.

El și-a-ncălțat ușoarele botine,
Și-a luat din vis bastonul de parfum,
Și-a pus pe-ariپی tristețurile fine
Și mâinile și-a-nmănușat în fum.

Oglinda-l aurea nedumerită.
Era fecior de spumă sau fecioară
Ce trebuia din perne moi s-apară
Parcă prelins, parcă cernut prin sită?

Cine-l iubea în încăperea crudă,
Necoaptă pentru marea întâlnire?
Vibra-ntre lucruri tandru și subțire
Fără să vadă, fără să audă...

Cu nara doar simțea cum lângă dânsul
Un crin durerea pură-și destrăma.
Și i-ar fi plâns alături. Însă plânsul
De ochi are nevoie. Nu-i avea...

Și-a vrut să facă-un pas. Oprit de ușă,
S-a speriat de-așa miresme reci
Prin care ți se umplu de cenușă
Unghia roz și sufletul când treci.

Și-a pipăit pereții cu sfială;
Oh, porii lor ce-arome risipeau!
Fusese somnul lui oare-o greșală
Și-acum odăi închise-l pedepseau?

.....
Și îngerul trezit într-o amiază
S-a dezbrăcat suav și adormind,
Din nou, invidiindu-l că visează,
Amiezile îl luminau pe rând.